

РЕШЕНИЕ

№ 4125

гр. София, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 08.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1588** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед № РА-18-01 от 10.01.2022г на Главния архитект на СО с която на осн. чл.57а ал.1 т.1, т.2, ал.3, ал.6 и ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.56 ЗУТ е наредено на жалбоподателя да премахне преместваем обект: „Шест броя чадъри от метална конструкция с шест броя стоманобетонени фундамента“,поставени в имот с идентификатор 68134.109.33 с административен адрес [населено място] [улица] , парк „Б. градина“ към автокъща „К.“.

Твърди съществено противоречие с административно производствените правила, липса на мотиви и противоречие с материално правните разпоредби и с целта на закона. Обосновава доводи, че не е собственик на обекта и че не е налице идентичност между съоръжението, предмет на Заповед РА 30-44 от 7.02.2018г и това по отношение на което е издадена процесната заповед. Сочи също, че процесното съоръжение не е преместваем обект, а строеж по см на § 5 т. 38 от ДР на ЗУТ. Моли да се отмени оспорената заповед.

Ответникът – Главен архитект на Столична община в писмено становище и чрез процесуалния си представител в с.з., оспорва жалбата и моли да се отхвърли.Претендира юриск. възнаграждение.

СПП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на

страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел „ИКСБЕ“ към СО, район С. с констативен акт № РСЦ17-ТД26-2242 от 19.10.2021г е установено, че за обект „Шест броя чадъри от метална конструкция с шест броя стоманобетониви фундамента“, поставени в имот с идентификатор 68134.109.33, собственост на [фирма] с административен адрес [населено място] [улица], парк „Б. градина“ няма издадено разрешение за поставяне и договор за наем на заетата от преместваемия обект площ. В констативен протокол от същата дата, длъжностните лица извършили проверката са посочили, че не се установява разлика във фактическото състояние на предпазните чадъри, като материали, площ и функционалност от установеното при извършена предходна проверка на 6.10.2017г.

След като обратната разписка с която до жалбоподателя е изпратен констативният акт се е върнала с отметка „непотърсена“, констативният акт е съобщен по реда на § 4 от ДР на ЗУТ чрез залепване на входната външна врата на обекта и на определеното място за съобщения в сградата на СО, район С. /л.43 от делото/. Срещу констативния акт не е депозирано възражение.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РА-18-01 от 10.01.2022г на Главния архитект на СО с която на осн. чл.57а ал.1 т.1, т.2, ал.3, ал.6 и ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.56 ЗУТ е наредено на жалбоподателя да премахне преместваем обект: „Шест броя чадъри от метална конструкция с шест броя стоманобетониви фундамента“, поставени в имот с идентификатор 68134.109.33 с административен адрес [населено място] [улица], парк „Б. градина“ към автокъща „К.“.

Представено е влязло в сила на 16.06.2020г съдебно решение по адм.д 4610/ 2018г на АССГ ,58 състав с което е отменена Заповед РА 30-44/ 7.02.2018г на Директора на Дирекция „ОСК“ Столична община /СО/, с която на основание чл.225а, ал.1 във връзка с чл. 225, ал.2, т.2 от ЗУТ на [фирма] е наредено да премахне незаконен строеж: "Шест броя стоманобетониви фундамента с чадър от метална конструкция“, находящ се имот с идентификатор 68134.109.33, с административен адрес: [населено място], [улица], П. "Б. градина" по мотиви, че обектът е преместваем по см. на § 5 т.80 от ДР на ЗУТ, а не строеж по см на § 5 т.38 от ДР на ЗУТ и е неприложим реда за премахването му по чл.225а ЗУТ.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Главен архитект на СО. Функции да издава заповеди за премахване на обектите по чл. 56 ал.1 и чл. 57 ал.1 ЗУТ на основание чл. 57а, ал.3 ЗУТ са му предоставени със Заповед № СОА 21 РД09-455/22.03.2021г. /т.1.35/ на кмета на Столична община, издадена на основание §1 ал.3 от ДР на ЗУТ.

Противно на доводите в жалбата, в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на оспорващата страна и да са препятствали възможността ѝ адекватно да я организира. В действителност констативният акт е съобщен по реда на § 4 от ДР на ЗУТ чрез залепване на входната външна врата на обекта и на

определеното място за съобщения в сградата на СО, район С. /л.43 от делото/, като срещу констативния акт не е депозирано възражение. Дали обаче, процедурата по § 4 ал.2 от ДР на ЗУТ е приложена правилно, тоест били ли са налице предпоставките за това не следва да се обсъжда, тъй като [фирма] е реализирала правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Дори и да се приеме, че неправилно е съобщен констативният акт по реда на § 4 от ДР на ЗУТ, то това не е съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на заповедта само на това основание, тъй като жалбоподателят в жалбата си до съда излага всички доводи и аргументи против установяванията в констативния акт и съдът в резултат на служебното начало е длъжен да ги обсъди и провери акта на всички основания по см на чл.168 АПК вр с чл.146 АПК.

На следващо място, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата, че оспореният акт не бил мотивиран, тъй като не били посочени фактическите и правните основания за издаването на акта. Сочената от жалбоподателя им липса се преодолява от съдържащите се в административната преписка документи. Наличието на мотиви, извън проверявания акт е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд /мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи/.Налице е и тъждественост между фактически и правни основания.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания. При издаването му са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 57а ал.2 от ЗУТ въз основа на констативен акт. Компетентни съгласно чл. 57а ал.2 ЗУТ връзка с чл.223 ал.2 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт.

С издадената заповед са определени следните основания за разпореденото премахване на обекта: чрез правната им квалификация по чл. 57а, ал.1, т.1 предложение второ от ЗУТ, а именно обектът е поставен без издадено разрешение за поставяне, чл. 57а ал.1 т.2 предл първо ЗУТ без правно основание и съгласно чл.56 ал.2 и ал. 5 от ЗУТ без договор за наем на заетата от преместваемия обект площ.

По наличието на посочените основания не се спори.

По арг.от чл. 57а ал.3 и ал.4 от ЗУТ законодателят е възприел като адресат на заповедите издадени по реда на чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ, собственика на обекта или в случай, че той е неизвестен - собственика на имота върху който е поставен обекта.

Съобразно правилата за разпределяне на доказателствената тежест в процеса, в т.ч. и изрично направеното от [фирма] възражение още при обжалването на Заповед РА 30-44 / 7.02.2018г на Директора на Дирекция „ОСК“ /л. 28 от делото/, и в настоящото производство, че не е собственик на съоръжението , твърдение за отрицателен факт, в тежест на административния орган съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, е да установи правнозначимия факт относно собственика на процесния преместваем обект, който следва да бъде и адресат на административния акт.

Един от спорните по делото въпроси се свежда до това кой е собственик на

съоръжението. В заповедта е прието, че [фирма] е собственик на „Шест броя чадъри от метална конструкция с шест броя стоманобетонни фундаменти“, като този извод адм. орган е извел от описанието на съоръжението, че обектът се ползва за предпазване на изложените за продажба автомобили от атмосферни условия. Фактът, че процесните чадъри със стоманобетонни фундаменти са поставени до автокъща „К.“, не може да се приеме за безспорно доказателство за принадлежността на правото на собственост на изграденото съоръжение. Адм. орган е извел извод за собствеността обвързвайки я с дейността на дружеството. При изрично направено възражение, че дружеството не е собственик на обекта, адм. орган е следвало да ангажира безспорни доказателства, че именно [фирма] е собственик на обекта. Изведените едва в процесната заповед твърдения обвързани с описанието на обекта, респ. близостта му към автокъщата и привързани към дейността на дружеството не водят до категоричен и несъмнен извод за принадлежността на правото на собственост на обекта на жалбоподателя. Още повече, че по адм. преписка са приложени нот.актове /л. 39 и л. 40 от делото/ видно от които трето лице [фирма] е собственик на търговски обект, находящ се на административния адрес на процесния обект и на самостоятелен обект в сграда, находяща се в имот със същия идентификатор като този в който се намира процесния обект, предмет на оспорената заповед. Не става ясно по какъв начин тези два документа за собственост са относими към обжалваната заповед, респ. към предмета на разпореденото премахване.

Административният орган се е опитал да обвърже ползването на съоръжението със собствеността, което обаче не води до несъмнен извод за принадлежността на правото на собственост. В хода на съдебното производство /в придружителното писмо на л.5 от делото/ ответникът да излага твърдения, че в решението на ВАС по адм. д. № 11699/ 2019г с което е оставено в сила съдебно решение по адм.д 4610/ 2018г на АССГ, 58 състав с което е отменена Заповед РА 30-44 / 7.02.2018г на Директора на Дирекция „ОСК“ Столична община /СО/, с която на основание чл.225а, ал.1 във връзка с чл. 225, ал.2, т.2 от ЗУТ на [фирма] е наредено да премахне незаконен строеж: "Шест броя стоманобетонни фундаменти с чадър от метална конструкция“, находящ се имот с идентификатор 68134.109.33, с административен адрес: [населено място], [улица], П. "Б. градина" било посочено, че процесната конструкция е собственост на [фирма]. Както се посочи по- горе, установяванията следва да предхождат или съпътстват по време издаването на процесния акт, а не да се излагат допълнително след издаването му. Извеждането на предполагаемата воля на органа, респ. допълването на акта с нови фактически основания за издаването му и тяхното изследване в съдебната фаза на производството е недопустимо.

В процесната заповед е посочено, на л.2 горе, че по отношение на собствеността има произнасяне с влезли в сила съдебни решения. В решението на АССГ по адм д 4610/ 2018г, 58 състав обаче, този въпрос не е изследван. В решението на ВАС по адм д 11699 / 2019г / на л.2 от него, последен абзац/ е посочено общо, че от данните по делото се установява, че процесната конструкция е собственост на С. 2003 О.. Цитираните съдебни решения са постановени по повод обжалване заповед издадена на основание чл. 225а ал.1 вр с чл.225 ал.2 т.2 ЗУТ , премахване на незаконен строеж, в което производство адресат на заповедта е извършителя на строежа,тоест приоритетно значение е придадено на извършителя, тъй като той е субект, черпещ права от собствено неправомерно поведение. Административното

производство по премахване на незаконен строеж се развива между извършителя на строежа и административния орган, поради което и в цитираните съдебни решения не е изследван въпроса за собственика на обекта, като неотносим към спора. За разлика от производството по чл. 225а ЗУТ, където адресат на заповедта за премахване е извършителя, то в производството по чл. 57а ЗУТ адресат е собственика на обекта или в случай, че той е неизвестен - собственика на имота върху който е поставен обекта.

При неизследване въпроса за собствеността на обекта в предходните съдебни решения /тъй като този въпрос по изложените по -горе мотиви е бил неотносим/ и при изрично възражение, че дружеството не е собственик, административният орган е бил длъжен /чл. 170 ал.1 АПК / да обоснове, мотивира и докаже извода си, че именно дружеството е собственик на процесното съоръжение. С оглед изложените съображения и липсата на доказателства, че именно [фирма] е заплащал за изработката и поставянето на чадърите с фундаментите, дава основание на съда да приеме за недоказано, че именно жалбоподателят е собственик на поставеното без разрешение върху имот общинска собственост съоръжение. Безспорно от показанията на свидетеля П. Г. се установява, че през есента на 2020г са предприети действия да се изменени и укрепят съоръжението, но липсват каквито и да било доказа-тел-ства , че именно С. 2003 О. всъщност е фактически осъществилия поставянето му върху общинския имот и при какви обстоятелства. Напротив, св. П. Г., чиито показания съдът цени, в частите които не си противоречат с тези на св. М. П., основават се на лични възприятия, непосредствени впечатления, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период /свидетелят П. Г. е консултант на дружеството-жалбоподател, често посещава обекта/ е категоричен, че съоръжението е „стабилизирано, изменено“ /цитат на свидетеля/ от „фирма-изпълнител и проектант“, тоест от трето лице, различно от жалбоподателя. Дори и да се приеме, предвид дейността на дружеството, че инициативата за поставянето/стабилизирането и изменението на съоръжението е на жалбоподателя , то не се установи по категоричен начин, че именно [фирма] е поставил обекта /напротив установи се, че това е трето лице фирма-проектант, изпълнител/, възложил е, заплатил за изработката и доставянето / изграждането, за да се приеме, че е негов собственик. Няма документи относно възлагането от дружеството-жалбоподател за поставяне на съоръжението, в т.ч. напр. счетоводни или други платежни документи, свързани с поставянето.

Процесното съоръжение е поставено в близост до търговски обект, собственост на трето лице [фирма] /л. 38-40 от делото/. Ето защо и предвид липсата на каквито и да било доказателства чия е собствеността на съоръжението, би могло да се изведе предположение за принадлежността му и към посоченото ЕТ. Щом [фирма] е собственик на сграда, находяща се на същия административен адрес на който се намира и процесния обект няма пречка да се изведе правно логически извод /навежда на съждение/, че именно ЕТ е собственик на съоръжението. Щом търговския обект на ЕТ и процесното съоръжение са на един административен адрес има вероятност стабилизирането/ изменението на последното да е възложено именно от ЕТ, който е и заплатил разходите за това. Административният орган е представил по делото документи за собственост /нотариални актове / удостоверяващи правото на собственост на посоченото ЕТ на търговски обект, находящ се на административния адрес на процесния обект и на самостоятелен обект в сграда, находяща се в имот със същия идентификатор като този в който се намира процесния обект, предмет на

оспорената заповед. Въпреки това, обвързва собствеността с жалбоподателя, а не с това трето лице. Неизяснени са фактите обстоятелствата относно този релевантно значим факт.

По реда на чл. 57а, ал. 1 т. 1 и т. 2, и ал.3 ЗЗУТ подлежат на премахване преместваеми обекти, поставени без разрешение и без правно основание върху чужди имоти. Адресат на заповедта и задължен за премахването е собственикът на обекта, а когато собственикът на обекта е неизвестен, задължен за премахването е собственика на имота и обекта се премахва за негова сметка. Във връзка с последното, следва да се посочи, че няма никакъв спор, че дружеството жалбоподател не е собственик на поземления имот, в който е разположен процесния обект, като изрично в заповедта е посочено, че имотът е публична общинска собственост /А. 1021/ 21.08.2019г/, а в констативния акт, поземленият имот е посочен като собственост на [фирма]. Въпреки противоречието в констативния акт и в заповедта относно собственика на поземления имот в който се намира процесното съоръжение, то несъмнено е , че това не е жалбоподателят, а трето лице.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспорващото дружество не е сред категорията правни субекти, които следва да са адресати на заповедта, тъй като не се установява да е собственик на обекта, нито да е собственик на имота в който е разположен, поради което незаконосъобразно административния орган го е определил като адресат на заповедта и му е вменил задължение за премахване. Незаконосъобразно премахването на поставените без разрешение чадъри от метална конструкция със стоманобетониви фундаменти е възложено на [фирма] в качеството на техен собственик. Неизясненото в административното производство обстоятелство, относно собственика на процесния обект, представлява съществено процесуално нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, тъй като административният орган не е изпълнил задължението си да установи безспорно лицето, субект на задължението за неговото премахване.

Допуснатото съществено нарушение на административнопроизводствените правила води до противоречие на издадената заповед с чл. 57а, ал.2 и ал.4 от ЗУТ, тъй като обектите по ал.1 подлежат на премахване от собствениците им или от собственика на имота в който са поставени. Липсата на доказателства, въз основа на които би могъл да се направи извод за това, е отрицателна материалноправна предпоставка за разпореденото на оспорващия задължение за премахване. Лицето не е субект на материалното административно правоотношение, предмет на което е процесният обект,

поради което и правомощието на издателя на заповедта да му вмени неблагоприятните правни последици от премахването му е упражнено незаконосъобразно.

Изложените доводи са достатъчно основание за отмяна на оспорения акт, поради което и безпредметно е обсъждането на останалите наведени съображения за незаконосъобразност касаещи характера на процесното безспорно изменено към датата на издаване на оспорената заповед съоръжение.

Относно разноските: Жалбоподателят не претендира разноси. С оглед изхода на спора на ответника не следва да се присъжда юриск. възнаграждение.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И

:

ОТМЕНЯ Заповед № РА-18-01 от 10.01.2022г на Главния архитект на Столична община.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 215, ал.7 т. 4 от ЗУТ и не подлежи на касационно обжалване.

Препис да се връчи на страните на осн. чл.138 АПК .

СЪДИЯ: